

MISJONS-RØSTEN

Lossalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 13.

1. juli 1942.

14. årgang.

Tillit og dens betydning for oss.

At vi oppnår å få tillit hos Gud og mennesker i vår gudsfrykt er en viktig ting for oss under vandringen. Et menneske som Gud kan ha tillit til kan han betro noe også. Les om Noah og hans vandring med Gud så vil du finne at han utmerket seg blant sine medvandrere. På grunn av sin rettferdige og ulastelige måte å tenke, handle og vandre på, fikk Gud fortrolig samfunn med og en stor tillit til Noah. Følgen ble at han betrodde Noah underlige ting som skulle skje, ting som ikke andre tolk på hans tid fikk vite eller kunne tro skulle skje. Men det skjedde fordi Gud er sandru. Det var et gjensidig tillitsforhold mellom Gud og Noah. Gud stolte på at Noah ville tro på ham og gjøre som Gud befalte, og det gjorde Noah. Han trodde at vannflommen skulle komme og i lydighet bygget han, i tillit til Herrens ord, en ark til frelse for seg og sine. Det er nødvendig for oss at vi har full tillit til Guds ord så vi i ydmykhet handler etter hans befalinger. Da skal vi også få kjenne Guds velsignelse over vårt liv.

I Paulus brev til Filemon ser vi at Paulus hadde stor tillit til sin elskede bror, eller som han sier: «kjære venn og medarbeider. Det er som om Paulus i rene ord vil si: Fordi jeg alltid har lagt merke til din lydighet, har jeg fått slik tillit til deg og er forvissnet om, at du vil gjøre endog mere enn jeg ber deg om i mitt brev. Her kan vi se hva lydighet kan utrette. Også fra flere andre steder i skriften ser vi at hvis vi er lydige mot Gud får vi tillit av både Gud og mennesker.

Vi må jo være klar over at det er alene Gud som kan skape lydige hjerter. Får Gud gjort oss lydige eller følger vi Guds befalinger? En

slik person vil det alltid stå respekt av. Folk vil stole på ham. Et slik forhold var det mellom Paulus og Filemon. Paulus regnet Filemon som en god medarbeider for sannheten. «Stor glede og trøst fikk jeg ved din kjærlighet, bror; fordi de helliges hjerter ble vederkvevet ved deg.» Det gledet Paulus at Filemon var blitt til trøst og oppmuntring for Guds folk. Derfor takker han også alltid Gud for Filemon, når han kom ham ihu i sine bønner.

Men det som jeg særlig har lagt merke til i dette brev er den kjærlighet og hjelpsomhet Paulus viser sine medarbeidere i evangeliet. Her sier han om Onesinius at han fordom var unyttig for Filemon, men nå er nyttig for både Filemon og Paulus. Her kan vi se hva Gud kan utrette i deg og meg, kjære leser. Onesinius ble en nyttig mann i Herrens tjeneste. Paulus avlet ham i sine lenker og hadde lyst til å la ham bli hos seg for at han i Filemons sted kunne tjene ham i den stilling han var. «Men dette vil jeg ikke gjøre uten ditt samtykke for at din godhet ikke skulle være av tvang, men av fri vilje,» skriver han. Her har vi mye å lære av Paulus. Han var frelst fra egenrådighetens ånd. Han rådførte seg først med sine medarbeidere før han foretok seg noe. La oss huske dette i vårt arbeid for Gud. Menneskelig sett kunne vi vel resonnert slik at Paulus hadde bedre bruk for Onesinius nå han sitter bundet i lenker en Filemon, men slik regnet ikke Paulus; for han var frelst, hjertefrelst fra sitt eget jeg, fra selvet. Halleluja! Derfor sier han et annet sted: «Tenk ikke enhver på seg selv, men også på andres beste.» Slik regnet han også her. Han syntes Filemon hadde mere nytte av Onesinius nå han var blitt en nyttig mann i

evangeliets tjeneste. Han ba Filemon motta ham som sitt eget hjerte og sier videre: «Så sant du akter meg for din medarbeider så ta imot Onesinius som meg selv» eller med andre ord: behandle og betrakt ham som om det var meg selv. «Har han gjort deg noe urett eller er han noe skyldig da skriv det på min regning.» Jeg skal betale det. Jeg skriver med min egen hånd, for at jeg ikke skal si til deg at du skylder meg endog deg selv.» Her kan vi se Paulus hjertelag for både Onesinius og Filemon. Han gikk i borgen for Onesinius og anbefalte ham på det beste for Filemon. Filemon kom ikke til å stå i avhengighetsforhold til Paulus, slik at Paulus kunne si at du skylder meg endog deg selv. Her var Paulus både Onesinius og Filemon, ja hele Guds sak, behjelpelig med et slikt resultat. Mellom Paulus og Filemon rådet det et gjensidig tillitsforhold som er skjønt når Herren får virke det i vennenes hjerte og i menigheten. Da blir det en herlig harmoni og Guds kjærlighet blir den rådende blant oss og vi knyttes sammen som en familie. Halleluja!

Simon Olsen.

Bare rører ved oss.

En liten pike så sin store bror ta pisen, da de en dag var ute og kjørte med sin prektige lille nordfjordhest. Forskrekket spurte hun: «Slår du Bruno? Jeg synes du sa du aldri slo den.»

«Nei, kjære, jeg slår den ikke. Jeg bare rører ved den, så den ikke skal glemme jeg er her.»

Barnet satt tankefull en liten stund, så kom det glad og yndig: Gud slår oss heller aldri. Han bare rører ved oss for å minne oss om at han er hos oss, ikke sandt? Og storebror nikket alvorlig og så inn i de troskyldige barneøyne.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Neste nr.

blir dobbeltnummer og kommer ut noe senere enn vanlig. På grunn av papirrasjoneringen kan vi ikke komme ut med mere enn halv størrelse nå og da sender vi isteden et dobbeltnummer i juli. Neste nr. blir datert 15. juli. Håper at papirrasjoneringen blir opphevet snart og vi kan komme med et større hefte utpå høsten.

Vi ber

alle som skylder for bladet å sende kontingenten snarest.

Stevneannonser

må være innsendt innen 1. juli for å komme med i julinumneret.

Til br. Heghs hvileopphold.

Vil herved få takke alle som har sendt meg bidrag til br. Heghs hvileopphold.

Lørdag 13. juni hadde br. Ivar Hansen, Askim, arrangert et stort musikk møte til inntekt for oppholdet for br. Hegh og alle de troende forsamlinger her deltok. De som deltok var: Fra Frelsesarméen: fru Aune og major Gundersen, fra Filadelfia: Rolf Karlsen og Hervik Olsen, fra baptistene: fru Finsdahl og Henry Dahl og fra indremisjonen Alf Bjerke. Offeret innbrakte kr. 207,00. For øvrig takk til alle som har ydet.

For forsamlingen i Eben-Ezer, Askim,

O. A. Falck.

„De som bor på fjellet skal juble“.

Esaias 42, 11.

Hvilken herlig tjeneste Herren har gitt oss som får gå ut med det frigjørende og vidunderlige evangelium! Det gir lys i mørket og fører bundne sjeler ut i frihet. Det er gitt til alle folkeslag og slekter. Ja, også til samene på Finnmarksvidda. Og det står at de som bor på fjellet, skal juble.»

Like over påske åpnet Herren vei for meg til å ta en tur oppover fra Bossekop til Kautokeone. Jeg hadde lenge kjent dragelse til å besøke fjellfolket deroppe; og en søster fra Alta ville være med. Vi tok da til første fjellstue med rutebil. Der ventet vapussen vår med reinene og neste morgen bar det oppover. Vi ble mange i følge, — en lang raide, — for samene kjørte varer fra kysten. En broket forsamling i kufter og pesker. Det er kaldt på vidda vinterstid! Også vi ble kledd i finnehyre. Vi hadde hver vår rein. Jeg fikk én tøm i hånden og ordre om å kaste meg i sleden: Og avsted bar det i vildt galopp i en lang raide med vapussen i spissen. Det ble snart klart for meg, at det var reinen som kjørte meg, og ikke jeg reinen! Men det gikk storartet gjennom snøsprøyt, over vidder, stein og stup, opp og ned bakker, og etter å ha stanset en liten stund i en fjellstue, kom vi ut på kvelden til vårt første stoppested for møter. Vi bodde på fjellstuene og stelte oss selv. Neste dag gikk vi rundt i hjemmene, og så begynte vi å samle folket om Guds ord. I Luk. 10, 1 leser vi, at Herren sendte sine disipler ut i forveien for seg til hver by og hvert sted, hvor Han selv skulle komme. Og må vi alltid få være i Herrens ledelse! Han går foran sitt folk. Han ønsker å frelse alle; også de ensomme deroppe på fjellvidda, og Han kjener dem. Vi opplevet Herrens underbare nærhet både på møtene og ellers, og dag for dag var der noen som bøyde seg for Gud. Vi talte med folk. En dag kom en gammel bestefar fram til forbønn. Den neste dag bøyde hans kone seg hjemme. Og flere av de yngre i slekten gikk samme vei. Så gikk det videre til neste sted. Også her var det noen som søkte frelse. De

ungste var 11—12 åringer. En av dem var en norsk gutt på 11 år som tolket for oss til lappisk på siste møte. Her oppe i stillheten var sneen så hvit, luften så ren, og himlen så uendelig vidstrakt og nær. Guds ord var levende. Herren ville ha folket i tale.

Når lyset fra Gud tar til å virke på samenes hjerter, og Herren retter fingeren på de bestemte ting som må gjøres opp i deres liv, bekjenner de ikke bare sin synd for Gud, men de går også rundt til dem som er tilstede og ber om tilgivelse. Hvor dette grep meg! Og så var de fri til å prise Gud. Den indre glede kan ta mange former eller ytringer for troende blant de forskjellige folkeslag. Når samene blir frie og lykkelige i Herren, tar de til å klappe i hendene og danse rundt på gulvet, mens de hele tiden lover og takker Gud for frelsen i Kristus. «Klapp i hender, alle folk, juble for Gud med fryderop.» (Sal. 47, 2). Dette ord er nå blitt levende for meg som aldri før.

Må Herren fortsatt få tale til folket deroppe. Vi venter på en evangelisk vekkelser i større dybde og utstrekning enn vi hittil har opplevet over fjell og fjord i Nord-Norge. Vi takker Gud for hva Han gjør, men vi venter større ting; for vi tror, at også denne landsdel vil bli med, når Herren sender sin vekkelser over verden.

Lita Killie.

ET VITNESBYRD!

Det er min erfaring at menneskelig veltalenhet ikke kan omvende noen, men den hellige Ånds kraft alene.

Når denne kraften virker i oss og gjennom oss, kan man føre sjeler til Jesus, selv om man ikke har noen gaver til å preke.

Og denne kraften er en salvelse ovenfra som kan mottas i et øyeblikk, men som vil forøkes eller forminskes, alt ettersom man er mer eller mindre tro i å bruke den til det den er sendt til.

Lærdom, dannelselse og veltalenhet kan på ingen måte erstatte mangelen av denne kraften.»

SPREDTE FELTER

Fra Fredrikstad.

Skal idag sende en hilsen fra oss på «Salen». Tror ikke det er så ofte dere hører herfra. — Når jeg kom hjem fra Nord-Norge ble jeg ikke lite overrasket av å se den store framgang Guds sak hadde gjort på dette sted, og det gledet meg ubeskrivelig. Jeg har nå vært hjemme og stått på «Salen» vel 1½ mnd. og den tiden har vært en underbar tid med rik velsignelse fra Gud. Vi har også sett sjeler bøye seg og bli frelste. Tenk hvilken nåde det er å få være med å gi sjelene Guds ord. Det er nok av andre ting som vil rive folket med seg idag. Derfor gjelder det enn mere å arbeide mens det er dag. Vi ser med klart øye idag at det mere og mere mørkner til, men over dem som frykter Herrens navn skal Guds underfulle sol stråle. Det er mange unge her og møtene er godt besøkt, det er som regel fullt hus og det er mye å takke Gud for. Må vi huske alle de unge i våre bønner nå når sommeren nærmer seg. Må ikke sol og varme ta livet fra dem, at de ikke må gå opp i skaperverket så de glemmer skaperen. Vi venter herlige tider framover med en underbar vekkelser, først og fremst blant Guds folk, og når de kommer på den rette plass vil vekkelser utad komme.

For min egen del så skal jeg besøke Misjonshuset og vennene i Sarpsborg noen dager og deretter står turen til Valdres sammen med Reidar Simonsen, hvor jeg skal være en tid. Gud har gjort store ting der i vinter, og Gud har fått brukt vår kjære broder Simonsen til veldig velsignelse. Det er fremdeles vår bønn at Guds salige ord skal ha framgang.

Så vær da hilset fra oss alle på «Salen».

T. Lie.

Fra Tønsberg og Sandefjord.

Var en liten snartur i Tønsberg og Sandefjord i mai måned, hvor jeg virket en lengere tid ifjor vinter og sommer. På begge steder er det en liten fri venneflokk, som kjemper for den tro som engang er overgitt til de hellige. Det var en glede for meg å hilse på vennene igjen, og de-

le Herrens ord med dem: Paulus sier: Da han så brødrene fattet han mot. Likedan med oss, når vi møter brødre og søstre i ånden blir vi oppmuntret og fatter nytt mot. Gud har på en spesiell måte tatt hånd om disse venner og holdt dem oppe gjennom alt.

I Sandefjord, hvor evangelist Raael har virket meget i den senere tid, er noen sjeler blitt frelst og vennene gleder seg. Det er også på disse steder behov etter fornyelse i ånden hos Guds barn. Husk dem i bønn til Gud.

Hilsen til alle de hellige med 5. Mosebok 33, 3.

Astrid Johnsen.

Fra pilgrimsferden.

Har i de siste dager lest om igjen pastor Barratts erindringer som ble utgitt for en tid siden og det er både lærerikt og velsignet å lese disse dagboksblader fra br. Barratts liv. Han var en personlighet og en varm kristen og sjelevinner. Det er veldig troesstyrkende å lese slike menns livshistorie og se hva Gud kan utrette med dem og se at deres barnslige tillit til Gud aldri ble skuffet. Det er godt lesestoff.

Søndag 10. mai hadde vi overhøring av barna som har gått til kunnskapsprøve. Det er riktig interessant å arbeide blant barna og et arbeid som har stor framtid. Det vil aldri bli helt borte hva de lærte av Guds ord i barneårene. Det var 9 barn som gikk ut av religionsskolen denne gang. På ettm. deltok evangelist Walther Høgenhall med oss på møte.

17. mai talte jeg på «Salen», Fredrikstad. Det var åpent og godt. Bra med folk. 1. pinsedag var det stevne hos Arnt Gresløs, Varteig. Det var det første stevne jeg har deltatt på år. Mange venner kom fra stedene rundt om og det var godt der. 2. dag talte Alfred Andreassen i Misjonshuset.

Søndag 31. mai var det søndagskolens dag og det var gildt å se den store tilslutning dagen fikk. Den vakre Kulåsparken var full av mennesker på friluftsmøtet, enda det var utrykt vær.

Da jeg har vært altfor opptatt i den senere tid og det har blitt å «henge i» sent og tidlig har det gått på nervene løs og jeg måtte ta meg fri fra forsamlingen i Misjonshuset

en tid for å kunne greie andre ting som nå gjøres og hvile litt.

På menighetsmøte 6. juni ble det bestemt at br. Trøber sammen med Kr. Lande tar seg av moteledelsen og de ting som må ordnes.

10. juni var jeg en liten tur i Fredrikstad og gikk innom og hørte br. Lyder Engh tale. Fikk også avlegge et vitnesbyrd. 12 juni deltok jeg på Elverhøy og lørdag og søndag i Varteig. Lørdag kl. 8 var det møte på Brendås og søndag kl. 5 hos br. Anders Morthaugbråten. På søndagsmøtet var det bra med folk. Samuel Nilsen var med og deltok. Erik Lunde talte også til velsignelse. Mandag 15. juni var det misjonsmøte hos oss. Br. Hushovd kom også og deltok med sang og vitnesbyrd.

Dagene går så fort. Om noen få dager er det St. Hans og så går det nedover igjen. Gud gi oss nåde til å så slik at vi kan høste en god sed når vår høst kommer. G. I.

Nedre Skiptvet.

Etter et løfte vi ga vennene fra Vidnes på pinsestevnet i Varteig reiste vi dit lørdag 13. juni. Vi syklet til Sarpsborg og reiste videre med dampsskipet «Krabben».

Det var en vakker tur oppover Glommen hvor grønne marker og skogkledte lier hever seg på begge sider den mektige elv, og velstelte gårder ligger på begge sider av elven.

Det var mange reisende med båten og vi benyttet anledningen og sang flere sanger om Golgata blodet og frelsen. I det stille vær led sangen langt utover.

Møtet lørdag på «Asheim» begynte kl. 8. En del ungdom møtte fram og vi sådde ut ordet som aldri vender tomt tilbake.

Vi overnattet hos br. Kristian Kjernsbek, hvis hjem alltid er åpent for Herrens vitner.

Det var bestemt friluftsmøte kl. 5 og tross litt regn tok vi møte ute og det samlet seg mange og lyttet til. En masse ungdom og folk som aldri før hadde vært på lokalet ble med inn. Det ble et alvorlig møte. En fredens ånd rådet og Guds ords hammer «sønderslo klipper.» Flere av de unge satt med tårer i øynene, overbevist om at de var fanger i synden. Det var noen som ville vi skulle be for dem. Kl. ble 11,30 før møtet sluttet og vi som skulle sykle til

Fredrikstad måtte gjøre oss ferdig i hjemturen. Søster Hilda Kjernsbe som er sjukepleierske ga oss mat og drikke og kl. ble nesten 12 før vi syklet hjem om natten. Kl. 4 var vi hjemme i Fredrikstad og da vi må opp kl. kvart før seks så ble det lite søvn den natten.

Vennene skal ha stevne den 11. og 12. juli hvor vi har lovet å delta.

Takk for alt godt denne gang. Må Gud bevare dere alle.

Eders brødre

Th. Carlsen. Gutt. Hansen.

Fra Troms.

«Kom til meg alle som strever og har tungt å bære. Jeg vil gi dere hvile.»

Dette var mesterens nådefulle ord til den trette synder.

En ungdom sa på et ettermøte i vinter: «Da jeg bøyde mine kne her og overga meg til Jesus, da følte jeg alt som tyngtet meg bli tatt bort.»

Han tok alt på seg. Det har mange fått erfare denne vinter. Gud vær takk! Besøkelsens tid er kommet for folket her nord også.

Jeg kom til Josefvann 1. februar og stanset der noen dager. Dro så til Sagelvvann og hadde noen møter der og søkningen til møtene øket. Snart var husene for små og vi måtte ha to møter på dagen. Det var ikke noe framfarende veldig vær, men en sakte susen gjennom sjelene. Mange var det som kom med de 14 dager jeg var der. Det var helst menneskene i moden alder som kom med. Tilslut var det en hel liten flokk av bedende sjeler. Det ga de eldre kristne nytt mot.

Jeg besøkte så Nordkjøsbotten sammen med pastor Taranger og traff der brødrene Nyrud og Gundersen. Det var trangt om plassen i baptistlokalet og jeg merket at Guds ord overbeviste syndere om deres stilling.

Derfra fortsatte jeg til Skogsfjord. Det ble noen vekkelserdager der også. Må Gud signe vennene!

Det er dog ikke bare gledens og seierens dager i striden for Herren. Jeg kom til vennene på et sted og der følte jeg en forferdelig ånd. Det var som om jeg ville miste pusten og fortalte til en bror der hvordan jeg følte det. Han kunne da fortelle at noen lovtreller hadde lagt sin klamme og partiske hånd på alt og alle. Partier er kjødets frukt og et-

ter å ha sagt fra offentlig forlot jeg stedet. Noen sa meg farvel med tårer og ønsket meg snart tilbake. Jeg forsto at vennene der sto fast. «Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.»

Turen sto så til Josefvann igjen, hvor det skulle være juniorleir. Det var den første i Troms. 2. påskedag brøt vekkelser ut der i bygda og praktisk talt så ble hele bygda forandret. Det er nå en ungdomsflokk på 50—60 stykker som ber til Gud der oppe. Gud signe dem!

Har hatt den glede å besøke br. Eilertsen som også var med på juniorleiren. Det er godt at han bor så nær Josefvann at han kan ha tilsyn med de nyfrelste der, og det gjør han med glede. Han er glad i de unge og de unge er glad i ham.

Så besøkte jeg Tromsø. Endel unge hadde samlet seg i et privat-hus. 3 unge ble frelst. Siste sted jeg besøkte var Øyfjord i Senja. Der ble det vekkelser. Unge og eldre forenet seg i bønn til Gud om frelse for sin sjel.

Så er jeg atter hjemme og føler trang til å takke venner, både fjernt og nær for forbønn i vinteren som gikk. Gud har hørt deres bønner. Gled dere i Herren, venner. Be for de nyfrelste og for meg og min hustru at Herren må legge alt tilrette så vi kan bli brukt av Gud.

Må Herren fremdeles få seire og må mange sjeler få kaste sin byrde på ham som så gjerne bærer den.

Jesus kommer snart!

Hilsen!

Karl M. Olsen-Risvik.

Fra Rygge.

Etter innbydelse fra menigheten i Rygge reiste vi dit søndag 31. mai. Vi fikk reisefølge med br. Hauge fra Fredrikstad som var ute og reiste sammen med sin hustru.

I samtale om guddommelige ting gikk reisen til Dilling stasjon fort. De kjære venner reiste videre og vi ble møtt av broder K. Pollen og ble med til hans hyggelige hjem og fikk hvile før møtet begynte kl. 5. Vi sang et par sanger utenfor lokalet og flere stanset og lyttet til. Under bønnemøtet på kne innfor Guds ansikt kjente vi alle den Hellig-Andes nærhet og flere ble møtt av Gud. Vi måtte love å komme til deres stevne første søndag i august. Troende venner som har bønnens ånd: be

for menigheten og dette sted. Det trenges forbønn.

Hilsen alle i Kristus Jesus med Matt. 25, 6 og Matt. 24, 42.

Eders brødre i nåden

Th. Carlsen. Gutt. Hansen.

Stevne i Nedre Skiptvet

holdes i «Åsheim» lørdag 11. og søndag 12. juli. Velkomstmøte lørdag kl. 8.

Søndag møter kl. 10,30, 3 og 6.

E. Lunde, G. Iversen, Astrid Johnsen, Thorleif Carlsen, Guttorm Hansen taler. Sang og musikk. Venner fra Tune, Varteig og Sarpsborg deltar.

Mineralvann fåes kjøpt. Niste medtas.

For menigheten i Vidnes, Skiptvet
Kristian Kjernsbæk.

2. hefte av

„Nutidsvitner“

er utkommet og kan bestilles i «Misjons-Røsten»s eksp. Prisen er kr. 1.00 + porto 14 øre.

Det viktigste er:

Ikke å bli lykkelig, men å gjøre lykkelig,

ikke å bli elsket, men å elske,

ikke å nyte, men å dele med seg,

ikke å hevde seg, men å fornekte seg,

ikke å finne sitt liv, men å miste det,

ikke at Gud gjør vår vilje, men at vi gjør Hans,

ikke at vi lever lenge, men at livet eier det rette innhold,

ikke *hva* vi gjør, men *hvorfor* vi gjør det.

DET ONDE FORVANDLES.

Hva ondt kan ramme den som vet at smerte og lidelse, sjukdom og nød, bitre og ydmykende dager, alt kommer fra Gud og kan av ham forvandles til velsignelse.

Selma Lagerlöf.

Dette kalles for en rett tro og er rett ydmykhet at en bever for sin uverdighet, men likevel ikke tvilet. For Gud vil ha begge deler av oss. Først at vi ikke er stolte i vårt sinn, og dernest at vi ikke fortviler, men venter på nåden.

Luther.